

KRUŠNOHOŘSKÉ LISTY

dvouměsíčník o krušném žití v Rudohoří

Foto: Rozběhni se do jara, Lukáš Vosmík

NOVOHAMERSKÁ KAPLIČKA V NOVÉM ŠATĚ

V den 101. výročí zavěšení zvonu v kapli Panny Marie Bolesné v Nových Hamrech se bude konat slavnostní vysvěcení nově zrekonstruované barokní kaple. Všichni jsou srdečně zváni 14. května od 15 hodin. Program slavnosti bude zveřejněn na stránkách obce novehamry.eu.

První zmínka o kapličky se datuje k roku 1739, kdy v ní byla umístěna soška piety. Po téměř 200 letech, v roce 1913, byla kaplička rozsáhle rekonstruována a znovu vysvěcena. Významnou událostí pak bylo vysvěcení a zavěšení nového zvonu, které se odehrálo v roce 1922. Naposledy byla kaplička opravena v roce 2005. Kapličku zdědila po rodičích paní Gerlinda Horáková, která se o její provoz pečlivě stará dodnes. Díky její vstřícnosti obec v roce 2020 kapli odkoupila. I když byla udržována, její stav již vyžadoval rozsáhlou opravu. Stavební práce na kapličky započaly

v červenci 2022, ukončeny byly v listopadu téhož roku. V rámci této rekonstrukce byla realizována kompletní výměna střešního pláště střechy a věžičky, kdy byly staré šablony nahrazeny měděnou krytinou. Také proběhla výměna tesařských prvků a renovovala se i fasáda. Dále došlo na repas oken, dveří a výměnu podlahy. Vyměnila se rovněž deska oltáře a úpravy se dočkal i okolní terén. Oprava je významná i tím, že se na ni podíleli vesměs místní řemeslníci. Zajímavý je osud zvonu, který je v kapli zavěšen a nese datum 1793. Podle jedné informace

se jedná o původní zvon, podle druhé by mělo jít o kopii. V prosinci 1914 totiž bylo nařizováno provést soupis všech zvonů, protože bronz představoval velkou rezervu barevných kovů, kterých už byl po prvním roce světové války značný nedostatek. Zvony se poté na základě vyhlášky rekvirovaly, takže je pravděpodobně, že nynější zvon je pouhou kopií. Na druhou stranu víme, že kaplička v té době byla soukromá. Nepatřila obci ani církvi a je tedy možné, že zvon byl ukryt. Kdo ví?

(KAT)

OBSAH ČÍSLA

Martin: „Objevování žlutásků rozšiřuje povědomí o kraji, kde žijeme.“

str. 3

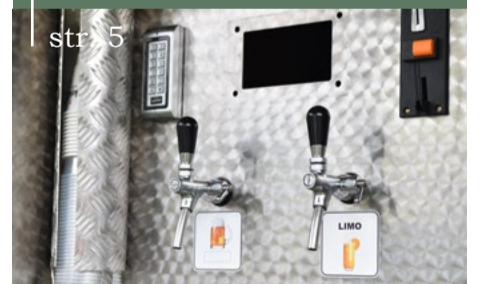
Výstup na Vlčinec

str. 4

Restaurace Rafanda,
Mekka cyklistů a místních

str. 5

Stříbrná stopa startuje
v Hroznětíně

str. 6

Křížovka o ceny

GLOSA KRISTÝNY GÜTTNEROVÉ

POPELÁŘKA

Když jsem chodila na víceletý gymnázium, kamarádi mi říkali popelářka. Bylo to asi částečně tím, že jsem v zimě nosila oranžovou lyžařskou bundu (chci být přece na sjezdovce vidět, že?). Ale příčinou spíš byla moje neúnavná činnost sběrače a čistíče. Protože jsem na každé společné cestě s kamarády na oběd do jídelny, na hřiště nebo do parku na lavičky, vždycky sbírala všemožné odpadky, které se kolem mě pavalovaly. Prostě mě irituje, když jdu po ulici nebo po lese a vidím PETKU nebo PLECHOVKU. Proč? Než ji překročím, tak ji přece zvednu, ne? A i když mě srdce bolí, když zrovna není v okolí žlutý kontejner a vyhodím ji jen do směsi, stejně to musím uklidit. No, a tahle úchylka (nebo normální chování?) mi zůstala dodnes.

V první řadě by si každý své odpadky měl vyhodit, že, ale to je asi utopie. To je přece normálka, najíst se, vypít a mrskanout odpadky za sebe jako v animáku. Příroda to přece „vstřebá“. No, ve městě to spíš „vstřebají“ technické služby, které mají úklid ulic v popisu práce. A potom jsou tu takoví troubové jako já, kteří jdou na procházku se psem a cestou domů nesou plné ruce odpadků. Byli jste někdy na horské chatě třeba v Tatrách? Není tam jediný koš. A proč? Protože tam prostě žádní popeláři nedojedou, takže si každý svůj nepořádek musí odvézt sám. A lidi to tam respektují. Proč to není možné v lese? Tam snad popeláři běžně jezdí?! No, mě se vždycky otevírá kudla v kapse, když vidím nepořádek tam, kde nemá co dělat.

V Indii by se mi asi nelíbilo, tam mají k odpadnímu hospodářství trochu vágnější přístup. Ale nežijeme přece v Indii, žijeme přece ve vyspělém evropském státě s gramotnými a vzdělanými občany, tohle se učí už na základní škole, že slupka od banánu patří do bioodpadu a karton od krabice zase do papíru.

Prosím, pokud vám přijde normální hodit obal od tatranky za smrčky, fakt to normální není. Koukejte si ho odnést.

Hough.

NETOPÝŘI SE PROBUDILI PO ZIMNÍM SPÁNKU, MŮŽEME NA NÁVŠTĚVU

Podzemí se na začátku května opět otevře pro veřejnost – postupně se zpřístupní krušnohorské hornické památky zapsané na seznamu UNESCO – Štola č. 1 v Jáchymově, štola Johannes u Božího Daru a důl Mauritius na Hřebečné.

Podzemní komplexy se na podzim uzavírají, protože slouží jako zimoviště pro netopýry. Ti tam celou zimu prospí a na jaře zase vylétají ven. Jakmile odlétnou, je to povel pro správce, aby zahájili sezonu pro veřejnost. Zázitek z návštěvy štol je nejen poučný, ale také adrenalinový. V Johannu a Mauritiu před vstupem pod zem vyfasujete holínky, gumové pláště, přilby a svítilny. Budete se proplétat úzkými chodbičkami, někdy i po kotníky ve vodě, a pocítíte atmosféru, ve které dříve horníci museli trávit dlouhé hodiny s železkem a mlátkem. Štola č. 1 v Jáchymově je co se týče přístupu snazší, speciální vybavení není potřeba a určitě bychom ji doporučili pro začátečníky, kteří ještě v podzemí nebyli.

Štola Johannes proslula především těžbou stříbra. Kromě úzkých uliček tam objevíte i zachovalé podzemní komory obrovských rozměrů, hlavní síň patří k největším svého druhu na světě. Základní prohlídka trvá cca 1,5 hodiny, delší trasa 2,5 hodiny.

Důl Mauritius byl nejvýznamnějším cínovým dolem v českém Krušnohoří. Jeho součástí je i štola Kryštof, kudy vede samotná prohlídka, která je zakončená velkou komorou. Ta je nasvícená a pohled do ní je rozhodně impozantní. Prohlídka vám zabere přibližně hodinu.

Ve **Štola č. 1** se dozvíte informace o těžbě uranu a pohnuté historii 50. let v Jáchymově. Prohlídka není náročná a trvá přibližně 45 minut.

Pokud se rozhodnete podzemí prozkoumat, určitě si nezapomeňte předem objednat termín. Z bezpečnostních důvodů je kapacita

návštěvníků hodně omezená, takže je rezervace nutná. U Mauritia i štoly Johannes počítejte s 15 minutami navíc, abyste došli z parkoviště až před samotnou stolu. Doporučujeme si cestu prohlédnout v mapě.

KRISTL

Rezervace

Štola Johannes:

rezervace.montanregion.cz
nebo +420 603 539 020

Důl Mauritius:

www.dulmauritus.cz/cs/
nebo +420 774 485 111

Štola č. 1:

rezervace.montanregion.cz
nebo +420 601 289 121

STŘÍBRNÁ STOPA SE VRACÍ DO KRUŠNÝCH HOR

Seriál turistických výšlapů Krušnohořím Stříbrná stopa se po pozitivních ohlasech účastníků prvního ročníku opět vrací do našich hor. A vás tak čeká pět zbrusu nových tras a zážitků.

V loňském roce jsme společně uskutečnili pět výletů na místa nepříliš turisticky vytižená. A to je naším cílem i letos. Rádi bychom představili zákoutí Krušných hor, která nejsou v průvodcích na prvních místech. Možná jsou i zapomenuta, a to včetně všech zajímavostí, která po cestě ukrývají. Stopu si účastníci oblíbili také díky její atmosféře. Nemá žádný hromadný start, jdete si podle

svého tempa, potkáváte zajímavé lidi, navazujete přátelství a v cíli vás vždy čeká nějaké příjemné překvapení.

S myšlenkou uspořádat akci, která pomůže navázat nové kontakty, propojit lidi v regionu, něco zajímavého se dozvědět a zároveň udělat něco pro své zdraví, přišla Nadace St. Joachim. Jejím mediálním partnerem se stal Český rozhlas Karlovy Vary. Nad

akcí převzal záštitu také hejtman Karlovarského kraje Petr Kulhánek, který je sám vášnivým sportovcem. Prvního ročníku se zúčastnilo celkem 359 amatérských sportovců. První etapa letošního roku nás zavede do okolí města Hroznětín. Poznáme jednu zaniklou obec, jedno překrásné jezero s chráněným územím a o vřelé přijetí v cíli se postará samotný starosta obce. Start je mezi 9. a 11. hodinou, a to u Základní školy v Hroznětíně **v sobotu 22. dubna**. Druhá etapa nás **13. května** nasměruje do Tisové u Nejdku a do okolí Nových Hamrů. Objevíme spolu pověst, poklad a do kraje se rozhlédneme ze staleté rozhledny. Další termíny a trasy se dozvíte v příštím čísle Krušnohorských listů. Pro aktuální informace sledujte webové stránky pořadatele **stjoachim.eu** nebo se s námi spojte přes facebook. Nadace St. Joachim se již na všechny zkušené i nové Stopaře těší na startu první etapy!

PINT

MARTIN: „OBJEVOVÁNÍ ŽLUŤÁSKŮ ROZŠIŘUJE POVĚDOMÍ O KRAJI, KDE ŽIJEME.“

Možná se vám to také při výletech po našem kraji stalo... na mnoha místech jste stejně jako já narazili na zobrazený žlutý list stromu jinanu dvoulaločného, známého jako ginkgo biloba. Hlavou se mi začaly honit úvahy typu: Kdo a proč sem ty žluté listy nakreslil? Mají nějaký význam? A tak začalo moje pátrání po tajemství, na jehož konci bylo setkání s nadšencem, který mi osvětlil alespoň část mých otázek, i když zdaleka ne všechny.

Jak ses dostal k tomuto (nebojím se to dnes už říci) místnímu fenoménu?

Jako mladý jsem na svých toulkách nacházel na různých místech žluťásky, tak jim říkáme. Původně jsem si myslel, že to má něco společného s Rychlými šípy, tam se přeci taky objevují listy ginkga u stoupců Mažňáka a žlutá barva na špendlicích Vontů. Ale brzy mi začalo docházet, že v tom bude něco jiného. A tak jsem po nich začal systematicky pátrat s nadějí, že tomu tajemství přijdu na kloub.

Jak dlouho ti to trvalo?

V roce 2014 jsem měl zmapovaných už 56 žluťásků a tajemství jsem nebyl ani o kousek blíž. Proto jsem se rozhodl, že založím na Facebooku skupinu. Tu jsem pojmenoval Tajemství žlutého listu a doufal jsem, že se mi ten, kdo žluťásky vytváří ozve a já se jej budu moci zeptat na to, jaké to má celé smysl.

A vedlo to ke kýženému cíli?

Ano i ne. Díky této skupině jsem se skamarádil s dalším velmi zapáleným nadšencem Jeremí JD, se kterým od té doby chodíme žluťásky lovit společně. A vlastně díky náhodě, která se stala právě jemu, jsme poodhalili více. Podařilo se nám zjistit, že žluťásci se začali v našem kraji objevovat v roce 1995, že jsou rozmístěni v okruhu do 50 kilometrů od Karlových Varů, přitom ten nejvíc vzdálený je až ve vzdálenosti 53 kilometrů. Ti nejstarší žluťásci jsou k nalezení na kmenech stromů, na zídkách, ve zbořeninách, na kamenech. Podařilo se nám zjistit, že Tvůrce (tak jej nazýváme, protože chce zůstat anonymní) je umísťoval na nějakým způsobem pro něj významná místa.

Znáte se s Tvůrcem osobně?

Podařilo se nám ho vypátrat, ale nechceme prozradit jak. Zjistili jsme, proč žluťásky do krajiny umísťuje a proč je to zrovna list jinanu. V prehistorické době byl jinan velmi rozšířený, potom začal mizet, až zůstal jen jeden jediný druh na malém území v jihovýchodní Číně. Odtud se začal znovu šířit. V Karlových Varech byly původně jen dva tyto stromy a právě Tvůrce má zásluhu na tom, že jich tu nyní roste víc. Má k nim zvláštní vztah, proto si jejich list zvolil za takovou svou osobní značku nebo podpis.

Když se s Tvůrcem znáte osobně, víte, kde jsou všichni žluťáskové umístění?

To ne. A ono by nás to asi i přestalo bavit. Zmizelo by to kouzlo

objevování, naše výlety by ztratily smysl a bez té radosti, že se nám podařilo zase dalšího ulovit, by to určitě nebylo ono.

Existuje nějaký klíč k tomu, kde Tvůrce své značky umísťuje?

Tvůrce má veliký přehled o našem kraji, a tak navštěvuje místa něčím zajímavá a výjimečná. Jsou spojená s historií kraje nebo s významnou lokalitou. Objevování žluťásků není jen o jejich odhalování, ale zároveň to rozšiřuje povědomí o kraji, kde žijeme. Je to vlastně taková turistická navigace bez popisky. Tu souvislost s umístěním si člověk musí dohledat sám.

Máte nějaký ucelený seznam všech žluťásků?

Určitě jej má Tvůrce. My máme jen ty, které se nám doposud podařilo objevit. Žluťásky si evidují a dávám si k nim pro svou osobní potřebu i GPS souřadnice. Ale fotky, které se zveřejňují u nás ve skupině, jsou samozřejmě bez nich. Maximálně je u nich uvedena lokalita. Ostatní už je na štěstí a vytrvalosti každého hledače.

Tvůrce tedy dávno před příchodem geocachingu vytvořil takovou lokální krušnohorskou verzi této aktivity?

Ve své podstatě ano. Rozhodně je to zdravější a levnější varianta. Hlavně většina míst není zas tak úplně v dosahu autem, takže se lidi musí ke svému žluťáskovi dostat po svých a kolikrát je to docela namáhavé. Ale jak už jsem několikrát řekl, radost z odhalení dalšího žluťáška do sbírky tu námahu vyrovná.

Viděl jsem ve skupině fotografie žluťásků omšelých věkem, ale i některé, které jsou jako nové.

On je Tvůrce udržuje?

Ano, ty, které jsou zničené povětrnostními podmínkami, Tvůrce průběžně obnovuje. Takže vlastně i úplně starý žluťásek v novém kabátku může být jedním z těch prvních, které nakreslil.

Je známo, kolik jich dohromady v terénu je?

Prozatím je jich objeveno přes 400, ale podle Tvůrce jsme je ještě nenalezli úplně všechny, takže každý, kdo má chuť, se může k nám do skupiny přidat. Třeba on bude tím, kdo nalezne ještě nenalezeného žluťáška.

Vaše skupinka má šest set lidí, to už je pořádná armáda hledačů...

Scházíte se?

Schází se nás docela dost, ale není to nikterak pravidelné. A že je nás hodně?

To se ti fakt jenom zdá. Stačí, aby byl žluťásek zrovna zapadáný listím, a ty můžeš okolo klidně projít a stejně jej nenajdeš hned napoprvé. Je to opravdu hodně o štěstí. Dvakrát jdeš okolo a nevidíš jej a najednou je tam.

Můžeš našim čtenářům prozradit, kolik jich lze třeba najít v okolí Jáchymova?

V Jáchymově a nejbližším okolí jich mám já osobně nalezeno něco málo přes deset. Ale je možné, že jsem je ještě neobjevil všechny.

Jak chceš zužitkovat to, co jsi při svém hledání zjistil?

To je taková myšlenka, která mne napadla, ale úplně ještě nevím, jak ji zrealizovat. Myslím si, že by bylo úžasné o našich krušnohorských žluťáscích napsat knížku s fotkami jednotlivých lokalit a třeba i s malou nápovědou. Takového průvodce. Ale mám strach, že by se z toho vytratilo to tajemno celého příběhu a hledání by ztratilo své kouzlo.

Nevím, jak je Tvůrce starý, ale co bude, až jednou přestane mít energii dělat další žluťásky? Potom vše zanikne?

Až nebude mít Tvůrce sílu chodit po našich krásných lokalitách a vytvářet žluťásky, bylo by fajn tu štafetu po něm převzít a nenechat tuto aktivitu odeznít. To by byla samozřejmě

veliká škoda, protože je v tom jednak spousta jeho energie, vědomostí a času a taky naše skupina by pozbyla smyslu. Líbilo by se nám, kdyby se modus operandi rozšířil na celé Krušnohoří. Pokud by se toho někdo chtěl potom zhostit, bylo by to fajn. Ale samozřejmě to může být jen se souhlasem Tvůrce. Máme sice v poslední době dovoleno žluťásky obnovovat i my s Jardou Dvořákem, ale třeba s rozšířením Tvůrce souhlasit nebude, kdo ví?

Chtěl bys ještě něco zajímavého našim čtenářům vzkázat?

Vlastně ano. Při našich hledáních jsme přišli na to, že někdo začal činnost Tvůrce napodobovat. Jeho žluťásci jsou snadno rozpoznatelní od těch originálních. Jsou totiž nepravidelní, menší a mají u sebe různé geometrické znaky, jako kolečka nebo hvězdičky. A tady bych chtěl prostřednictvím vašich listů jejich autora moc poprosit, ať se nám ozve. Rádi ho mezi sebou přivítáme.

Rozhovor vedl KAT
Foto: Martin

Pokud má někdo z čtenářů chuť proniknout více do tajemství žluťásků a pomoci nám při jejich hledání, stačí se připojit do **FB skupiny Tajemství žlutého listu** a jít s námi do toho...

VÝSTUP (SKORO AŽ) NA VLČINEC

Tentokrát jsme spojili příjemné s užitečným a vydali se projít jak trasu pro Krušnohorské listy, tak trasu první etapy Stříbrné stopy – turistického seriálu, který pořádá náš partner – Nadace st. Joachim. Trasu nám doporučila Eva Jandáková, hroznětínská občanka, která má okolí své obce řádně prochozené. A musíme uznat, že se opravdu vyzná, protože trasa je to opravdu zážitková.

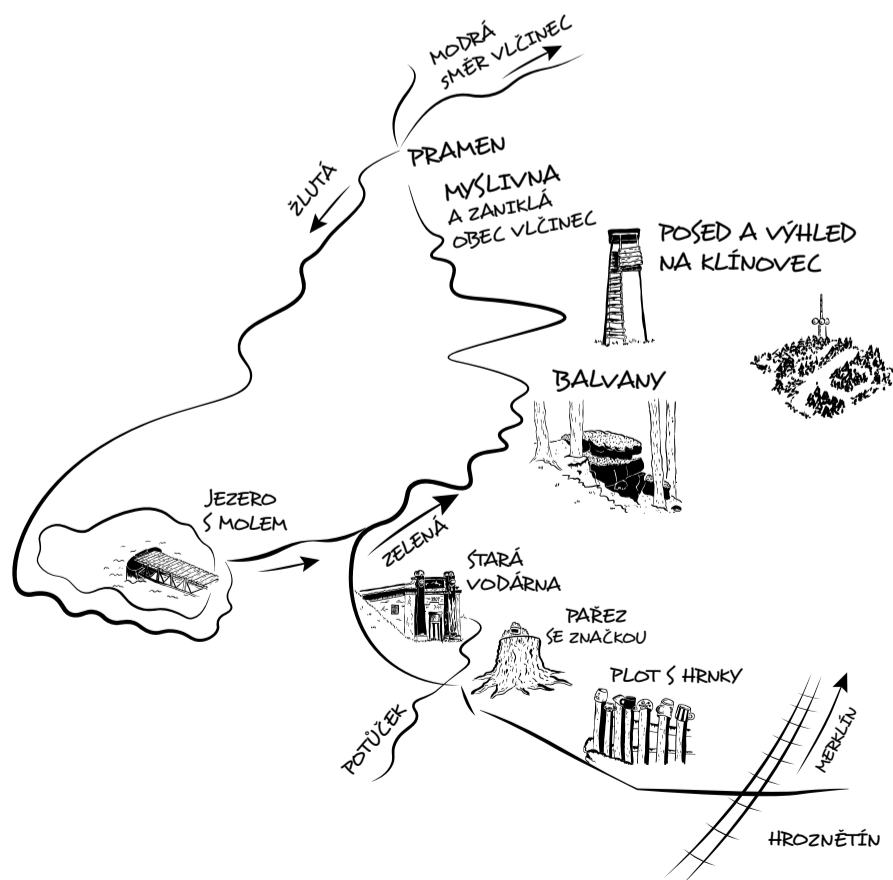

Startujeme blízko autobusové i vlakové zastávky Hroznětín, železniční zastávka. Přes ulici se díváme na restauraci Rafanda. Propleteme se kolem pár domků, kde nás vítají pejskové za ploty, a po pár set metrech na nás čeká vstup do lesa, který nás jakoby „zve“, abychom šli dovnitř. Díváme se tam na nepřehlédnutelnou zelenou značku na pařezu, která nás pečlivě provede první polovinou naší cesty. Značení je opravdu přehledné, i když je cestička leckdy úzká a propletá se mezi stromy. Už na začátku cesty jsme se obrnili, protože nás čeká výživné stoupání přes 400 výškových metrů na vlčinecké rozcestí. Cesta je ale moc příjemná, vede po lesních stezičkách, míjíme různé lesní porosty od listnáčů, přes křoviska i smrčiny řidší a hustší. Několikrát jsme také narazili na potůčky, kde nám osvěžení obličejů a rukou přišlo opravdu vhod. Stoupáme, stoupáme, až na nás po levé ruce začne vykukovat krásný výhled do údolí a po chvíli narážíme na zaniklou obec Vlčinec, ze které tu zbyla jen myslivna, která je čerstvě zrekonstruovaná. Hned vedle ní je vyvedený pramínek, takže jsme doplnili lahve a osvěžili se. Pramínek je přímo na rozcestí, kde opustíme naši oblíbenou zelenou a budeme pokračovat konečně z kopce dolů po žluté.

Komu by toto stoupání nestačilo a chtěl by si výlet ještě trochu prodloužit, může dojít až na samotný vrchol Vlčinec, který je z tohoto rozcestí vzdálený ještě přibližně 1,5 km a 100 výškových metrů vzhůru.

My se ale výš už nepodíváme a začneme sestupovat dolů po žluté. Cesta se po chvíli zúží a prochází hustým smrčím a je poměrně strmá. Když jsme tudy šli my, přímo po cestě tekla potůček z tajícího sněhu, takže jsme to měli o něco dobrodružnější a mokřejší. Žlutá nás dovede až k bezejmennému jezírku, které si obejdeme dokola. Jdeme po krásné úzké stezce kolem vody a žlutou tu nakonec opustíme. Jezírko totiž obejdeme až ke krásnému molu na hrázi. Tu přejdeme, obejdeme chatu, kterou máme po levé ruce a vyjdeme na široké lesní cestě. Tady naše cesta pokračuje už bez barvy, ale zato po příjemné rovince, pohodlně až zpátky na zelenou, kterou už dobře známe. Tou se vrátíme zpátky na začátek naší výpravy. Cesta nám zabrala tři a půl hodinky, takže se dá pro zdatnější „chodiče“ pojmout jako letní odpolední procházka se psem. Ale rozhodně bychom ji doporučili i jako víkendovou túru, když si ji třeba ještě o něco prodloužíte a mrknete se až na samotný vrchol Vlčince.

KRISTL

KRUŠNOHORSKÉ TRENDY

DAVID JAKŠ, MÍŇ NEŽ KOPNOUT SI DO PSA

Chebský rodák, který v letech 2017 až 2022 působil jako zahraniční zpravodaj Českého rozhlasu v jižní a východní Asii, se nyní vrátil domů na pozici ředitele Českého rozhlasu Plzeň a Karlovy Vary. O svých zážitcích vypráví ve své reportážní knize s názvem *Míň než kopnout si do psa*. V napínavém čtení se dozvíte co se odehrálo v zákulisí americko-severokorejských summitů, jak pracuje čínská cenzura, jak končí indočínské uplácení nebo jaké příběhy se skrývají v největším uprchlickém táboře světa. Knížku zakoupíte v internetových knihkupectvích.

MIROSLAV ADAMEC, STŘÍBRNÁ PARTA

Vtipný a napínavý příběh z kraje bohatého na stříbro. Hledáte-li napínavou knížku pro děti, můžete sáhnout po novince, kterou napsal Miroslav Adamec, specialista na dětskou tvorbu. Legenda, kterou vás příběh provede, se odehrává v krušnohorském Jáchymově a nechybí v ní mnohé místní reálie. Stříbrnou partu si můžete zakoupit v informačním centru v Jáchymově nebo v internetovém knihkupectví luxor.cz. Autogramiáda a křest knihy jsou plánovány na 18. května od 17 h v Latinské knihovně. Pro více informací sledujte stránky města mestojachymov.cz

ČERSTVÉ JARNÍ KVĚTY

Denně čerstvé jarní květiny, tulipány, narcisy a další sezónní květiny najdete v Květinářství u Martiny, které se nám přestěhovalo z hor až do Ostrova, na Staré náměstí. Kromě závatné květinové vůně a neopakovatelné přátelské atmosféry pro vás Martina nachystala i spoustu originálních velikonočních a jarních dekorací. Jarní atmosféra nesmí u vás doma chybět!

DŘEVĚNÉ MILNÍKY

Dvě rodačky a kamarádky z Karlových Varů, Martina a Lucie, jednou dostaly nápad. A z tohoto krátkého příběhu vznikla značka PURITO. Co si pod tím představit? Například designově vymakané fotorekvizity z čistě přírodních materiálů. Pokud hledáte originální dárek pro nastávající maminky nebo chcete své fotografie oživit kapkou minimalismu, určitě navštivte stránky purito.cz

STŘÍBRNÝ FLASH DISK

Jáchymovský tolar nemusí být jen pradávým platidlem. Pochlubit se s ním můžete i ve zvětšené verzi. Třeba jako originální flash disk, který si zároveň pověsíte na klíče. Díky jeho designu ho jen tak nerozpůlíte ani neztratíte. Zakoupit si ho můžete při nejbližší návštěvě Jáchymova v tavném informačním centru.

GASTRO

Restaurace Rafanda v Hroznětíně, Mekka cyklistů a místních

Tentokrát jsme se vydali navštívit podkrušnohorskou hospůdku Rafanda, která je vyhlášeným cílem cyklistů především v letních měsících. Ptáte se proč? Kromě přívětivé obsluhy a dobrého jídla je tu každé pondělí zavřeno. To sice nezní zrovna jako výhoda, ale v případě Rafandy nejde o nic neobvyklého. Každé pondělí tu totiž dveře hospůdky zůstávají zavřené, ale pípa s pivkem a limčou jsou stále k dispozici. Na zahrádce je totiž kromě spousty stolů a velkého ohniště také nainstalovaná samoobslužná pípa s automatem na mince. Princip je jednoduchý, ve dnech, kdy je otevřeno, si koupíte na baru čip (aby se zamezilo prodeji alkoholu nezletilým), a potom stačí pípu čipem aktivovat a vložit drobné v potřebné ceně. A pokud čip nemáte a zahrádka je zrovna plná, stačí někoho s čipem poprosit, aby vám pípu otevřel, a načepovat si pak už můžete sami. Když se strefíte do otevírací doby od úterý do neděle, přivítají vás chutná obědová menu od 11 do 15 s klasickou staročeskou kuchyní – pochutnáte si třeba na ptáčcích, guláši, svíčkové, rajské a denně také na dvou polévkách. K dobrému jídlu najdete na čepu buď Svijany nebo čas od času nějakou dobrotu z pivovaru Rudohor.

Rafanda je přívětivá nejen k turistům a cyklistům, ale každých 14 dní se tam pořádají šipkařské turnaje. A zábava nestojí ani díky kulečníku, který je hlavní dominantou jedné z místností. Občané nejen z Hroznětína se tam schází na různé společenské akce, v létě se tam konají big beatové koncerty. Nejbližší akce proběhne už 30. dubna, kdy se lidé sejdou oslavit obligátní pálení čarodějnic. Všechny budoucí akce najdete na jejich **Facebooku – Restaurace Rafanda Hroznětín**.

V okolí Rafandy a Hroznětína najdete spoustu výletních cílů – hned za potokem se nachází třeba jeden z nejstarších židovských hřbitovů v Evropě. A když vylezete pár výškových metrů do kopce, tak vás na jedné straně údolí čeká vyhlídka Gloriet s altánkem, který v noci svítí díky solárním panelům. A na druhé straně údolí se dá vyjít krásnou cestičkou až na Vlčinec (tam jsme se na výlet vydali i s redakcí Listů). No a aby byla pozice ideální výletní základny zpečetěná, hned naproti hospůdce stojí jak železniční, tak autobusová zastávka. Tak neváhejte a naplánujte si výlet tak, abyste se v Rafandě občerstvili, rozhodně to stojí za to!

KRISTL

KRUŠNOHORSKÉ PŘÍBĚHY PAMĚTI NÁRODA

**Minulost nejde vymazat. Objeví se znova.
Příběh z Krušnohoří o hledání vlastní identity.**

Herbert Meinl po válce opustil s celou rodinou rodný Nejdek. Rodiče se s vysídlením nikdy nevyrovnali. Sám pak celý život hledal pocit, že někam doopravdy patří. Ve svých téměř šedesáti letech ho našel.

Narodil se v roce 1940. Otec vystudoval obor veřejné finance a staral se o obecní kasu. Matka byla v domácnosti a přivydělávala si jako rukavičkářka. Po válce místní úřady nabídly rodině, aby v Nejdku zůstala. Ale už to pro ně nemělo smysl. Museli opustit svůj dům a příbuzní i sousedé byli pryč. Herbert slavil 6. narozeniny, když si rodina balila své věci do velkého dřevěného kufru. Na Velký pátek v roce 1946 nastoupili k transportu. Dospělí snášeli vystěhování velmi těžce, pro Herberta byla cesta dobytým vagonem dobrodružstvím. Heinlovi dorazili do Švábska. Rodina tam byla dobře přijata, ale rodiče se s vysídlením nikdy nevyrovnali. Matka pořád plakala a trauma zvládla jen díky víře v Boha. Otec v roce 1960 spáchal sebevraždu. Intenzivní pocit, že nikam nepatří měl Herbert po většinu svého života. Stal se letovým konstruktérem a žil na několika místech. Žádné z nich se mu nestalo domovem. Bývalá vlast, jak o ní mluvili rodiče, ho nikdy

nezajímala. Až v téměř 60 letech Nejdek navštívil. V hustém lese objevil pozůstatky osady Tellerer (Tellerovy domky) a ruiny domu, kde se narodil jeho otec. Na nejdeckém hřbitově pak uviděl náhrobní kámen svého dědečka. Poprvé v životě pocítil, že někam patří, že je doma. Herbert Meinl do Nejdku dodnes jezdí, zajímá ho, kdo a jak ve městě žije.

Celý příběh najdete na:
www.pametnaroda.cz/cs/meinl-herbert-1940

Paměť národa zaznamenává příběhy, které by neměly být zapomenuty. Tipy na pamětníky posílejte na karlovarsky.kraj@pametnaroda.cz

paměť národa

Karlovarský kraj

Herbert Meinl s maminkou (rok 1942), zdroj: archiv pamětníka

Meinlovi před svým domem v Nejdku (rok 1928) zdroj: archiv pamětníka

MÍŇ NEŽ KOPNOUT SI DO PSA ANEB JAK SE DĚLÁ ZPRAVODAJSTVÍ Z ASIE

| 5. DUBNA, 17 H, KRAJSKÁ KNIHOVNA KARLOVY VARY

O své práci zahraničního zpravodaje v Asii bude vyprávět novinář David Jakš, který v letech 2017–2022 působil jako zahraniční zpravodaj Českého rozhlasu v Asii. Své zážitky shrnul v knize *Míň než kopnout si do psa - z Asie na vlnách Radiožurnálu*. V příjemném vyprávění dojde také na autorské čtení z této reportážní knihy. Akce je pořádána ke stému výročí Českého rozhlasu, vstup na ni je volný.

ZAHÁJENÍ LÁZEŇSKÝCH SEZÓN

Zvyk, který se v lázeňských místech drží již několik století, si mezi lidmi získal velkou oblibu. Ačkoliv do lázní můžete přijet po celý rok, původní název zůstává a akce je důležitou součástí kulturních kalendářů lázeňských míst. Součástí programů slavnostního zahájení lázeňské sezony je nejen žehnání pramenů, ale také řada doprovodných akcí, které zaujmou celou rodinu. V západních Čechách máme štěstí, že se lázeňská místa vzájemně domlouvají, a tak se o každém víkendů v květnu můžete těšit na akci v jiném městě. První zahajují sezónu Karlovy Vary, a to 5. – 7. 5., poté Mariánské Lázně (13. – 14. 5.), Františkovy Lázně (20. 5.) a v neposlední řadě Jáchymov (27. 5.). Síla přírody koncentrovaná do jednoho místa dokáže s lidským zdravím zázraky. Do lázní se totiž jezdí nejen, když už člověka postihnou nějaké zdravotní obtíže, ale rovněž preventivně – k posílení imunity, získání rovnováhy a zvýšení energie. A do jakých lázní letos vyrazíte Vy? Vyberte si na jedemedolazni.cz

NOC KOSTELŮ

| 2. ČERVNA, JÁCHYMOV

Tradiční akce, při které se otevrou brány krušnohorských kostelů a kapliček široké veřejnosti. Letos si v Jáchymově kromě tradičního kostela sv. Jáchyma, kaple sv. Anny a kaple sv. Jana Nepomuckého můžete zblízka prohlédnout také Špitální kostelík. Připomínáme, že všechny zmiňované stavby patří mezi kulturní památky. Čeká vás opět poutavý doprovodný program plný hudby, tance i akrobacie. Ve spolupráci s Post Bellum navíc chystá Jáchymov vernisáž výstavy s poutavými příběhy pamětníků karlovarského regionu. Více info: stjoachim.eu

STŘÍBRNÁ STOPA

| 22. DUBNA HROZNĚTÍN A 13. KVĚTNA TISOVÁ U NEJDKU

První dvě etapy turistického seriálu Stříbrná stopa na vás už čekají. Registrace probíhá od 9 do 11h, každý Stopař dostane sušenku, pití na cestu a mapu se zajímavostmi po trase. V cíli pak na každého čeká občerstvení z lokálních zdrojů. Jeden z účastníků získá také DAB rádio od Českého rozhlasu Karlovy Vary. Více informací na stránkách pořadající Nadace St. Joachim: stjoachim.eu

TALK SHOW VLASTIMILA VONDRUŠKY

| 20. KVĚTNA, MUZEUM KRÁLOVSKÁ MINCOVNA, JÁCHYMOV

Zábavná talk-show spisovatele Vlastimila Vondrušky, v němž vypráví o svém životě a tvorbě, ale samozřejmě také o historii a dnešku nese název *Oldřich z Chlumu – román a skutečnost*. Na příkladech z vlastní tvorby ukazuje, jak se píše historický román, jak by měl autor koncipovat své hrdiny a do jaké míry je román věrohodným historickým pojednáním. A k tomu všemu něco málo faktů o středověké spravedlnosti na základě chování Oldřicha z Chlumu a o běžném životě očima pana Oty. Všem zájemcům budou k dispozici knihy k zakoupení, po akci bude následovat autogramiáda. Blíže informace najdete na stjoachim.eu

**DALŠÍ AKCE NAJDETE PĚKNĚ POHROMADĚ
V KALENDÁŘI NA WEBU KRUSNOHORSKO.COM**

ZNÁTE SNĚŽNÉ RYBKY?

Díl 2. Nečekané komplikace v základním táboře

Abychom snad o nic nepřišli, první noc jsme pro jistotu nezamhouřili oka. Zvuky v našem novém hnízdě jsou pro nás tak nezvyklé, že jsme se rozhodli jim věnovat patričnou pozornost i několik dalších nocí. Po týdnu stráveném v Krušině, horské chatě ležící v lůně hory ve zdejší kraji nejvyšší, se nacházíme ve stavu vyčerpání, jaký jsme očekávali nejdříve se závěrem zimní sezóny. Navíc tento prostor jakožto zázemí pro čtyřčlenou rodinu shledáváme po několika dnech jeho užívání zoufale malý. Průvodce tímto multifunkčním rodinným zázemím uvádí: „...lavice vedle palandy se v čase oběda a večere nenápadně mění na kuchyňku s dvouplotýnkou, jež volně přechází v jídelní kout v podobě jakési čajovnické improvizace. Další část kuchyně naleznete poměrně nečekaně v prostorách koupelny, která není součástí pokoje. Vedle sprchového koutu plnicím střídavě očištnou roli pro členy rodiny a střídavě pro jejich nádobí, si nemůžete nepovšimnout menší lednice...“

Zrovna když uvažují o tom, zda je možné takto fungovat po několik dalších měsíců, jako na zavanou přichází kamarád osud. Jeho nabídka v nás však vyvolává dosti rozporuplné emoce. Naskýtá se nám možnost využití společenské místnosti, sloužící v minulosti ku občerstvování znavených pocestných či rozjařených horalů a vlastně i jako jakýsi pomyslný cíl jejich potulek. Inu, útulim a čistotou to tu zrovna nepřekypuje. Ručička teploměru z našeho malého, ale vlastně přívětivého pokojíku, po přemístění do tohoto syrového prostoru stále klesá. Ustálí se na deseti stupních Celsia. Tak do toho nejdu. Hubert je však nápadem, který brzy pojme za svůj, nadšen. Nezbyvá mi než zavřít oči a doufat.

V momentě, kdy je otevřu, se mi naskytne pohled na plně vybavený mezonetový podkrovní byt s dechberoucím výhledem. Takové jsem doposud vídala pouze na titulních obálkách magazínů o bydlení. Hubertovo dílo. Mína s Joškou se pouští do zdobení vánočního stromečku a vše je zase na chvíli, jak má být. Do té doby, než...

S příchodem Vánoc přichází snad jako již každý rok teplý vítr z jihu a nám se tak před očima začíná ten náš sen opět rozpadat. Sněžné rybky se začínají topit v oblevě tak mohutné, že i první sněženky zmateně vykukují ze země a ptají se, zda už přichází jejich čas. Opatrnost, se kterou Areál postupně otevřel vleky a sjezdovky, se během pár dní mění v rozhodnost, jež vyústí v jeho náhlé a definitivní uzavření. A prší a prší. Kvarteto celoročních skipasů se nám směje z poličky. Pomyslné stupínky vítězů zejí prázdnotou, není jak trénovat a není kde závodit.

Pan osud si s námi nakonec hraje celé dva týdny, než se nad námi smiluje a pošle nám seshora pár sněhových vloček. Padá zlato, radují se sněžné rybky. Tato nadílka však zatím ani zdaleka nedostačuje na budování závodních tratí a parků. Sledujeme aktuální změny a čekáme, kdy konečně najdeme závod bez dodatku „zrušeno“. Ke konci ledna se Mína s Joškou konečně dočkají. I přes těžký začátek obhájí Joška třetí místo ve slopestylu. Mína svým soupeřkám ale pro tentokrát nestačí. Joška si ještě tentýž víkend vyjede zlato v boardcrossu a z dalších závodů si odváží zlata rovnou tři. Místo skipasů se na poliče pyšně blyští medaile. Blýská se na lepší časy?

*Sněžné rybky Evelína,
Hubert, Joška a Mína*

SLOUPEK Z POHRANIČÍ

Na redakci Krušnohorských listů se obrátili žáci večerní školy v Marienbergu. Učí se česky a rádi by psali i do našich listů. Jejich aktivita nás natolik nadchla, že jsme jim vyšli vstříc a jejich první jazykové snahy vám nyní přinášíme v krátkém sloupku z pohraničí. Sloupek je samozřejmě bez korektur.

Jsme žáci večerní školy. Každou středu sedíme doma u počítače. Učíme se češtinu přes scype. Naše učitelka Štěpánka nám pomáhá (jsme Oda z Marienbergu, Peter a Gerd z Oberwiesenthalu) mluvit, číst a psát česky.

Proč studujeme češtinu? Bydlíme blízko Čech, často jezdíme na výlety, jdeme na procházky a prohlížíme si muzea a hrady v Čechách. Také často jezdíme nakupovat do Čech například do Ostrova.

Dneska vám chceme představit město Kurort Oberwiesenthal. Leží na hranicích s Českem. Je oblíbené místo letní a zimní rekreace. Je středisko zimních sportů. Ve městě je sportovní škola s internátem. Žáci se učí ve škole dopoledne a odpoledne trénují. Mladí sportovci sportují v následujících disciplínách: biatlon, sánkování, běžecké lyžování, sjezdové lyžování, skoky na lyžích a severská kombinace.

Ve škole se taky učí a trénují české děti. Zde pracovali Peter jako trenér a Gerd jako učitel. V této škole vyrůstali šampioni světa a olympiády, například Jens Weißflog (skoky na lyžích, vyhrál několik zlatých medailí na olympiádě), Denise Herrmann (biatlon, vítěz zimní olympiády v roce 2022).

Srdečně vás vítáme v saských Krušných horách v Oberwiesenthalu!

Wir sind Schüler der Abendschule. Jeden Mittwoch sitzen wir zu Hause am Computer. Wir lernen Tschechisch über „scype“. Unsere Lehrerin Štěpánka hilft uns, das sind Oda aus Marienberg sowie Peter und Gerd aus Oberwiesenthal, tschechisch zu sprechen, zu lesen und zu schreiben.

Warum lernen wir die tschechische Sprache? Wir leben in Nachbarschaft zu Böhmen, unternehmen Ausflüge und Wanderungen, besichtigen Museen und Schlösser in Tschechien. Manchmal fahren wir auch zum Einkaufen nach Ostrov.

Heute möchten wir Ihnen den Kurort Oberwiesenthal vorstellen. Er liegt an der Grenze zu Tschechien. Es ist ein beliebter Ort der Erholung im Sommer und im Winter. Es ist ein Zentrum des Wintersports. In der Stadt gibt es eine Sportschule mit Internat. Die jungen Sportler lernen vormittags in der Schule und nachmittags trainieren sie. Sie treiben Sport in folgenden Disziplinen: Biathlon, Rennschlittensport, Skilanglauf, alpiner Skilauf, Skispringen und Nordische Kombination.

In dieser Schule lernen auch tschechische Kinder. Hier haben Peter als Trainer und Gerd als Lehrer gearbeitet. Aus dieser Schule sind Weltmeister und Olympiasieger hervorgegangen, zum Beispiel Jens Weißflog (mehrfacher Goldmedaillengewinner zu Olympischen Spielen im Skispringen), Denise Herrmann (Olympiasieger im Jahr 2022 und Weltmeister im Jahr 2023 im Biathlon).

Wir heißen Sie herzlich im sächsischen Erzgebirge im Kurort Oberwiesenthal willkommen!

